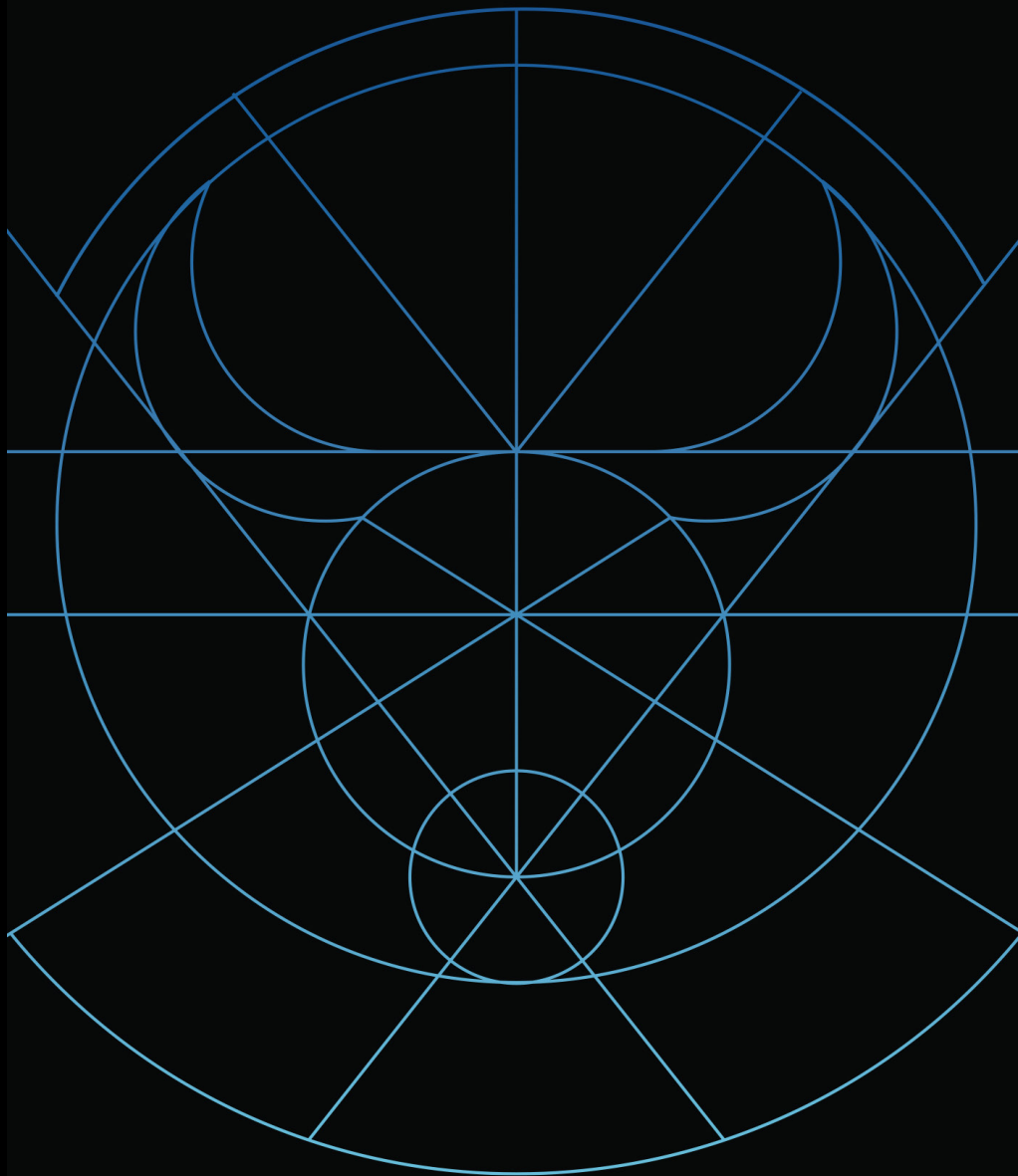

KOMPLOT

Ljndeni

NICOLAS BEUGLET

Komplot

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Nicolas Beuglet

Komplot – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

KOMPLOT

Nicolas Beuglet

KOMPLOT

Ljndeni

Copyright © XO Editions 2018. All rights reserved.
Translation © Andrea Černáková, 2020
Cover design © Tomáš Cikán, 2020
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1593-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1648-2 (1. zverejnenie, 2020)

Mojim dvom dcéram Juliette a Eve,
nech je váš svet spravodlivejší.
Mojej žene Caroline,
ktorú už čoskoro čaká zodpovedná úloha
napísať venovanie do svojej vlastnej knihy.

Štvrtok 6. decembra 2018

Nestihla sa vyhnúť pazúrom spodného konára. Sarah ignorovala bolesť, ktorá jej vystrelila do líca, sucho zastonala a s rozbehom skočila medzi dve skaly. Na tri nádychy sa dostala na vrchol kamenitého svahu, potom sa vrátila k rýchlej chôdzi, pričom sa jej zopnuté vlasy roztancovali po šiji.

Keď sa dostala na svetlú cestičku kľukatiacu sa medzi stromami, letmo pozrela ponad plece. V tej istej chvíli sa spoza skalnatého brala vynoril muž a uprene sa na ňu zahľadel. Kým sa dala útek, inštinktívne si siahla na stehno. Chcela strieľať, no svoju HK P30 nenahmatala, preto sa okamžite pustila do behu.

Chodník stúpala k najvyššiemu bodu ostrova a ju ožarovali striebřisté lúče zapadajúceho slnka. Keďže si rukou chránila tvár pred oslepujúcim svetlom a vetvami, ktorým sa už ani nepokúšala vyhýbať, vnímala len nepravidelné šušťanie suchého lístia pod nohami. Nebolo to nič platné – prenasledovateľ jej už bol v päťách.

Mohla ešte zabráť a zrýchliť, no ostrov bol príliš malý na to, aby sa dokázala niekoho len tak striasť. Ostávalo už len využiť moment prekvapenia.

Náhle spomalila a v momente, ako cítila, že k nej natáhuje ruku a chce ju chytiť, sa zvrtila. Schmatla ho za rameno a hodila chrbtom o zem.

Konečne dostala dych pod kontrolu. Hruď sa jej už dvíhala v pravidelnom rytme, keď si ho s hrozivým výrazom na tvári premeriavala. Napokon sa jej kútky úst šibalsky vykrútili do úsmevu.

Christopher sa išiel uvariť v športovom úbore, dychčal od vyčerpania, z hrdla mu vychádzali hlasné pravidelné stony pripomínajúce ťahanie mečov. Vládal akurát pokývať hlavou na znak uznania svojej porážky a vyzvať Sarah, nech si k nemu ľahne.

S rukou na stehne nesúhlasne pokrútila hlavou.

„Tu sme v Nórsku, zlatko, tu to nie je nijaká parížska zimička. Ak ostaneme ležať na tej zamrznutej zemi, prechladneme.“

Christopher jej naznačil, že i napriek tomu bude potrebovať niekoľko sekúnd, aby sa pozbieral.

Sarah pobavilo vidieť ho porazeného. Svižne vyskočila na plochú skalú, ocitla sa tak na vrchole ostrova, odkiaľ sa jej ponúkal nádherný výhľad na krajinu. Ostrovček Grimsøya, na ktorom sa vylodili minulý týždeň, sa dal pešo prejsť za desať minút a nenachádzalo sa na ňom viac ako štyridsaťpäť domov ukrytých pred zvedavcami v hustých smrečinách a porastoch vŕdzyzelených stromov. Popri skalnatom pobreží, obmývanom bielou penou, uvidela zopár motorových člnov kotviacich v pontónoch usadlostí. Boli to jediné prostriedky, ktorými sa dalo dostať z Osla na ostrov. A hoci cesta po mori trvala len niekoľko minút, Sarah sa cítila ďaleko od celej civilizácie. V tomto kraji plnom zelene, kde sa na sviežej tráve páslo zopár koní a kde sa darilo srnkám a líškam, sa cítila ako dobrovoľný stroskotanec, ktorý sa nechal vysadiť na brehu Nového sveta. A pritom ani nie dva kilometre vzdušnou čiarou panoval v centre hlavného mesta rušný život.

Odpútala pohľad od ostrova a zadívala sa na šíre more, kde sa občas dala na hladine popolavých vôd Osloského fjordu zazrieť chrbtová plutva kosatky. No v tento takmer zimný podvečer sa po morskej šírave rozlievali len zlatisté kvapky posledných slnečných lúčov.

Sarah vychutnávala jantárové odlesky na tvári a zhlboka sa nadýchla čerstvého vzduchu. Nikdy nedúfala, že sa jej niekedy v živote podarí dosiahnuť stav takého pokoja. O dva mesiace mala osláviť štyridsiatku a kdesi hlboko v sebe cítila, že by na tomto mieste mohla aj ostať a dožiť po boku muža, ktorý jej vrátil sebadôveru vo vzťahu, ale aj v živote.

Zdvihol sa vietor, skučeralil vlnky Severného mora a rozvzgal holé konáre stromov. V mizivom šeleste nepočula slabé zvonenie telefónu vo vrecku.

„Pripravený?“ zvolala, keď zoskakovala zo skaly. „Poďme, vstávaj! Ešte musíme vybaľiť tak sto škatúl.“

Christopher sa ani nepohol, stále lapajúc po dychu.

Podala mu ruku, a hoci vyzerala štúplo, stisk mala pevný a pomohla mu na nohy.

Stáli tvárou k sebe, prezeral si ju, ako keby ju znova videl po prvýkrát. Po behu jej porcelánovobiela pleť nabrala farbu a pokožku zahalil závoj potu. Až tak, že sa jej pehy okolo ladovomodrých očí rozžiarili ako zlaté zrnká. Tento pohľad privádzal do rozpakov všetkých, čo naň narazili, no on v ňom videl láskavosť a hĺbku. A Sarah ho nesmierne očarila práve týmto aspektom svojej osobnosti – tá destabilizujúca schopnosť prejsť od profesionálnej chladnosti k nekonečnej vrúcnosti v súkromí.

Púťali ho jej ešte pulzujúce pery, položil jej ruku na šiju a pobožkal ju. Sarah ho pohladila po líci, práve vychutnávala pichlavý tvrdý porast jeho brady, keď sa Christopher naraz odtiahol a zalapal po dychu.

V predklone s rukami na stehnách sa snažil konečne vydýchať.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Sarah ustarostene.

„Áno... áno... len... ja... ja... som taký zničený... nevládzem ťa... ani pobozkať...“

Sarah sa nemohla ubrániť smiechu. Zahanbený Christopher sa narovnal, tiež sa rozosmial a sadol si na zem.

„Kašlem na to... budem mať dvoch *Mister Freezov* namiesto... zadku... ale vážne nevládzem.“

Sarah to vzdala a sadla si vedľa neho. Nespomínala si, že by s bývalým za desať rokov spoločného života zažila toľko zábavy, toľko vzájomného súzvuku. Napriek tomu si plánovali založiť rodinu, kúpili si starý byt, ktorý zrekonštruovali, a podstúpili aj nemožné pri pokusoch splodiť dieťaťa. No ako o tom premýšľala, uvedomila si, že pri ňom sa vždy viac-menej kontrolovala. Ako keby sa podvedome snažila prispôbiť predstave, ktorú o nej mal, alebo aspoň partnerskému modelu, ktorý sa od nich očakával. S Christopherom pocítila niečo, čo síce bolo jednoduché, ale dávalo životu zmysel – bola slobodná, milovaná a nemusela nič predstierať.

Pobavene ho pozorovala.

„Dávaj si pozor, ak odpadneš od zimy, nebudem ti môcť dať ani dýchanie z úst do úst, keď vidím, ako to na teba účinkuje.“

„Vedia tvoji kolegovia, aká si vtipná? Vážne, bolo by zaujímavé vidieť ich reakcie.“

Sarah sa rozpačito usmiala a sklonila hlavu.

„Všetko má svoje miesto.“

„Veď áno, viem, a viem aj to, že máš pravdu. Ale som s tebou taký šťastný a občas by som si želal, aby celý svet vedel, aká si úžasná žena. Aj mimo práce, chcem povedať.“

Sarah si rozpustila vlasy, ktoré jej pokrývali plecيا ako ľahký ryšavý závoj, a oprela sa o Christopherovo rameno.

„Naozaj mi záleží len na tebe, Simonovi, mojej rodine a obe-
tiach, pri ktorých je mojou úlohou nájsť ich vrahov. Nie je dôle-
žité, čo si myslia ostatní.“

Christopher súhlasne pokýval hlavou, pričom sa pohľadom
zastavil pri stopách po popálenine okolo jej pravého oka a pr-
vých vráskach, ktoré jej brázdili čelo. Boli dôkazom, že k vy-
šetrovaniu svojich prípadov pristupuje s patričnou vážnosťou.

„Keď sme pri obetiach, len sa mi to zdalo alebo si po mne
naozaj chcela strieľať, keď si ma zbadala na tom svahu?“

Sarah prerušila tok úzkostných myšlienok, ktoré sa jej naraz
vyrojili v myslí, a žartovne odpovedala: „Nie, nezdalo sa ti to,
bola by som na teba strieľala. Sem,“ dotkla sa mu rukou hrude
pri srdci, „sem,“ pokračovala prstom na jeho perách, „a určite
aj sem,“ uzavrela, pričom mu dlaňou prešla po šiji.

Christopher cítil, ako mu po tele prebehlo mrazivé vzrušenie
zakaždým, keď sa ho dotkla.

„Dobre, zdá sa mi, že som už nabral dych.“

Sarah pochybovačne nadvihla obočie.

„No poďme, ukáž sa, uvidíme, či si vážne pri živote.“

Christopher sa priblížil k Sarahiným perám, no znova sa za-
razil.

„Čo sa zasa deje?“ zamrmlala.

„Nieкто nás pozoruje...“

Sarah stuhla viac, ako by si Christopher želal.

„Počkaj, nerob paniku, je to rovno za tebou. Pomaly.“

Opatrne sa otočila.

Asi desať metrov od nich nehybne stál uprostred chodníka
srnec. Bol ako zamrznutý. S ňucháčom natočeným smerom
k nim a ušami nastraženými ako radary si ich premeriaval
ostrým pohľadom.

„Myslím si, že žiarli,“ zašepkal Christopher. „Ako sa povie
srnec po nórsky?“

„*Radyr*...“

„Nuž, je mi ľúto, kamoš *radyr*, Sarah sa chlpatí chlapíci príliš nepáčia. Vráť sa po epilácii, ale garantujem ti, že ani tak neohúriš. A aby si vedel, z nej sa len tak rýchlo nespamätáš...“

Srniec pár len pozoroval a bez najmenšieho záujmu prežúval trs trávy. Potom sa vybral vlastnou cestou a stratil sa medzi stromami.

„Myslíš si, že ak budeš vedieť povedať srniec, ľahšie si nájdeš prácu v nejakých nórskejších novinách?“ spýtala sa ho Sarah s predstieranou vážnosťou v tvári.

„No, môžem ti oficiálne oznámiť, že som si našiel robotu!“

„Čože? Vzali ťa? Ale prečo si mi nič nepovedal?“

„Potvrdili mi to v správe, akurát keď si ako gepard vybehla z domu.“

„Tak to je úžasné. Kde teda budeš pracovať?“

„V časopise *Morgenbladet*.“

„Výborne. Pán je u intelektuálov... takých, čo radi dlho premyšľajú. Veľmi sa teším!“

Sarah Christophera pobozkala a silno zovrela v náručí. Bola taká šťastná, že sa mu konečne darí integrovať v jej domovine.

„A čo tam budeš robiť? Teda, myslím tým, že nehovoriš po nórsky.“

„Povedal som im, že váš model spoločnosti je taký odlišný od toho nášho, že im navrhujem urobiť porovnanie Francúzska a Nórska v oblasti školstva, stravovania, politiky, vzťahov medzi mužmi a ženami...“

„Určite to perfektne zvládneš! A slovo *radyr* sa ti isto zide, keď budeš písať článok o rozdieloch medzi francúzskym a nórskeym poľovníkom.“

Sarah sa na Christophera potmehúdsy pozrela, on sa usmial, no hneď zväžnel.

„Vieš, naučil som sa aj kopu ďalších slov.“

„Ako napríklad?“

„Například, rád by som ti povedal po nórsky ľúbim ťa. Ale znie to tak čudne, ako keby som ťa urážal.“

„Len do toho, uraz ma.“

Bruškom palca Christopher zotrel jemný pramienok krvi, ktorá stekala Sarah po líci na mieste, kde ju udrel konár. Potom neistým hlasom, triasol sa mu viac, ako si želal, povedal:

„*Aig elkardèg...*“

Sarah stisla pery, jej pocity sa zmietali niekde medzi záchvatom smiechu a šťastím.

Zovrela Christophera v náručí, lícom sa mu pritísila o hrud. Bola dojatá a tento pocit ešte zintenzívňoval nervózny tlkot Christopherovho srdca, ktoré sa po behu už dávno upokojilo. V moci rovnako šokujúceho ako prirodzeného impulzu k nemu zdvihla zrak.

„*Ĵeg vil ha et barn med deg.*“

„Čo to?“

„Podme, ide sa domov. Nevie, ako vyzerá *Mister Freeze*, ale nechcem sa mu podobať.“

„Sarah, čo si mi to pred chvíľou povedala?“

„Vygoogli si to.“

Sarah práve odchádzala pomalým krokom, keď naraz skamenela presne ako srnec, ktorého videli. Zdvihla ruku a naznačila, že má byť ticho.

„Čo sa deje? Chceš si zo mňa rovnako vystreliť?“ zašepkal Christopher.

Neodpovedala. Vedel, že v takomto prípade nemá zmysel nástožiť. Pozrela smerom k oblohe, ktorá bola zmeravená šedou blížiacou sa noci. Znova sa zdvihol vietor a zdalo sa, že suchým lístím hýbe neviditeľná ruka, ktorá ho trápi v zlovestnom šeleste.

„Počúvaj,“ zašepkala Sarah.

Christopher vnímal len príboj vln zmiešaný so svišťaním vetra v konároch. Sarah mu v diaľke na horizonte ukázala neviditeľný bod. Po niekoľkých sekundách to už počul aj on.

Sprvu nenápadný hukot motorov bol čoraz zreteľnejší. Potom sa sponad stromov objavila impozantná silueta, ukázala sa na východe, zo strany od Osla. Jasne sa približovala k ostrovu. Keďže už bol podvečer, nedali sa presne rozlíšiť jej farby a tvar. Zrak priťahovali len dve polohové svetlá, ktoré žiarili na červeno.

„Prečo si zastala?“ spýtal sa Christopher, „veď je to len helikoptéra.“

„Helikoptéry nemajú oprávnenie lietať tak blízko pri ostrove...“

No v skutočnosti ju znervózňovalo niečo iné. Zrejme vedela, o akú leteckú linku ide. Prítomnosť tohto modelu na tomto mieste nedávala nijaký zmysel.

Christopher pochopil, že Sarah sa nepohne, kým sa nebude cítiť v bezpečí. Naučil sa rešpektovať jej inštinkty a opatrnosť, bez ktorej by on ani jeho adoptívny syn už neboli na tomto svete.

Nervózne čakal, kým helikoptéra ponad nich preletí a vzdialila sa.

Ako sa na oblohe zväčšoval čierny obrys stroja, hukot lopatiek vrtule im rozochvel hrudníky. Neexistovalo nič okrem tejto letiacej masy pripomínajúcej paľbu z guľometu.

Sarah cítila, ako sa jej rozbúchalo srdce. Niečo nebolo v poriadku. Helikoptéra spomalila, zastabilizovala pozíciu nad ostrovom a držala výšku. Vzdušný vír sa opieral do stromov a ohýbal im konáre, z ktorých v zbesnenej krútnave opadávali aj posledné listy.

„Čo sa deje?“ reval Christopher v snahe prekričať ohlušujúci rachot stroja.

Sarah zastierali výhľad poletujúce vlasy, no nespustila oči z kolosu, ktorý sa práve pokúšal pristáť.

„Je nad naším domom,“ zvolal Christopher. „Kto je to? Čo od nás chcú?! Simon je tam sám!“

Christopher chytil Sarah za ruku a chcel zostúpiť smerom k ich domu. No ona sa nemohla ani pohnúť – hoci dobre nevidela označenie na stroji, ktoré by jej pomohlo pri identifikácii, s istotou spoznala typický klepot štyroch lopát vrtule.

Bol to slabší a ostrejší zvuk ako pri iných vrtuľníkoch, ktorý nasvedčoval, že tento model naozaj nemá nič spoločné s turistickým ruchom. Úplne absurdné.

NH90.

Vrtuľník Nórskeho špeciálneho síla.

Sarah a Christopher zbehli dole chodníkom, ktorý viedol k ich pozemku. Stál na ňom komfortne vybavený jednopodlažný dom moderného typu. Išlo o drevostavbu s veľkými presklenými stenami a so stoosemdesiatstupňovým výhľadom na more a na obrovskú záhradu rovno z obývačky. Oproti oknu, cez ktoré bolo vidno do zadnej časti usadlosti, stál pred sedačkou asi desaťročný chlapec. Nehýbal sa, bol ako zhyponotizovaný neuveriteľným predstavením, ktoré sa pred ním práve odohrávalo.

S rachotom pripomínajúcim víchricu pristál v záhrade vrtuľník. Záblesky signalizačných svetiel ožarovali krvavočerveným svetlom sklá na dome a prenikali do pološera s pravidelnosťou epileptického záchvatu.

Christopher a Sarah lapali po dychu, rukami si zakrývali tvár, vietor z točiacej sa vrtule bol taký silný, že sa museli predkloniť, aby zmenšili jeho odpor. Vtedy zbadali, ako na zem vyskakujú štyri ozbrojené postavy.

Pred pár okamihmi sa ešte dalo pochybovať, no už to bolo preč. Sarah stačil jeden pohľad, aby spoznala komando podľa odevu. Čierne mundúry, na hrudi nepriestrelná vesta kaki farby opásaná štyrmi puzdrami na náboje. Každý zo štyroch vojakov mal cez rameno prevesenú zásahovú pušku, pištoľ HK USP pripevnenú

o stehno a hlavu v tmavej kukle mu chránila prilba s infračervenými okuliarmi na nočné videnie. Blížili sa bojovým krokom.

„Sarah, čo sa deje?“ spanikáril Christopher.

Toto ozbrojené pristátie u nich doma nedávalo zmysel. Čo mohlo byť príčinou takéhoto zásahu?

Chcel sa rozbehnúť ku vchodovým dverám domu a dostať sa k Simonovi, no Sarah ho schmatla za rameno a zastavila.

„Nehýb sa!“ zakričala, ale jej hlas z troch štvrtín splynul s turbínami, ktoré stále nespomaľovali.

Hoci vedela, že keby ich návštevníci mali v úmysle útočiť, už dávno by boli mŕtvi alebo spútaní, dávala si pozor na všetko, čo by sa mohlo pri takomto zásahu javiť podozrivo.

Jeden zo štyroch vojakov sa odpojil od skupiny. Bol to asi štyridsiatnik, meral najmenej meter deväťdesiat, mal širokú tvár, úzke oči. Zaujímala ho len Sarah.

„Podplukovník FSK Harald Paulen,“ povedal silným a pevným hlasom a vôbec nevenoval pozornosť vetru z helikoptéry, ktorý mu kmásal uniformu. „Ste Sarah Geringénová?“

Prečo ste tu? Čo chcete? Všetky tieto otázky sa drali Sarah na pery. Ale vedela lepšie ako hocikto iný, že vojaci fungujú na príkazy, a nie na otázky. Odpovedala hneď, no nebolo to ani tak rešpektom z plukovníka, ako snahou vyhnúť sa zbytočným rečiam.

„Súhlasí.“

„Čo chcete?“ zvolal rozrušene Christopher, keď sa vrtuľa konečne dotočila v ostrom hukote. „Čo to má znamenať, toto... toto... všetko?“

Podplukovník im rúznym gestom naznačil, že chce ísť do domu.

„Najskôr nám povedzte...“

Sarah stisla Christopherovi ruku. Otázku ani nedokončil a v sprievode veliteľa a ďalšieho vojaka sa vybral smerom k dverám. Zvyšní dvaja muži ostali strážiť dvere.

Ani poriadne neprekročili prah, keď sa na konci chodby vedúcej do obývačky objavil Simon, ku ktorému sa Christopher okamžite rozbehol.

„Načo ste sem prišli?“ spýtala sa Sarah, zachovávajúc chladnú profesionalitu.

Podplukovník zasunul ruku do vonkajšieho vrečka na bunde a vytiahol z neho obálku, ktorú podal inšpektorke.

Vybrala z obálky list a roztvorila hárok papiera označený logom nórskeho ministerstva vnútra.

Inšpektorka Geringenová,

týmto Vás žiadam, aby ste okamžite nasledovali veliteľa Paulena a dostavili sa na miesto určenia. Neodkladne potrebujeme osobu s Vašou kvalifikáciou.

Z dôvodu zachovania mlčanlivosti a bezpečnosti nie je možné oznámiť Vám predmet spolupráce skôr než priamo na mieste.

S pozdravom
Kasberg De Hagen
veliteľ špeciálnych síl

List mal pečiatku aj podpis. Sarah si ho zdvihla do výšky očí a našla maličký znak s mečom medzi dvomi krídlami. Voľným okom bol pre nezasvätených v podstate neviditeľný, preto bolo na jeho základe možné určiť pravosť dokumentu. Nepochybovala, že ide o oficiálnu žiadosť.

Ak by Sarah nemala pred sebou podplukovníka v strnulom vojenskom postoji, neverila by ničomu, čo si práve prečítala. Na niekoľko sekúnd ju ovládol pocit, že možno stratila kontakt s realitou. Absolvovala tréning, nechýbali jej skúsenosti a ocit-

la sa v najrôznejších situáciách plných násilia, ale takýto zásah do súkromného života ešte nezažila.

Kým jej telo reagovalo prudkým zvýšením krvného tlaku, v myslí jej to vrelo: Čo také vážne sa mohlo stať, že ju o pomoc žiada veliteľ FSK osobne? Čo bolo také súrne, že po ňu museli poslať helikoptéru uprostred víkendy? Záhľadela sa na Christophera a Simona v obývačke. Pozreli na ňu s očakávaním konečného verdiktu.

„Pani Geringénová, musíme odletieť,“ naliehal veliteľ po pohľade na svoje hodinky.

„Mám čas zbaliť si nejaké veci?“

„Vezmite si kabát, teplý kabát.“

Natiahla sa za jesennou bundou, ktorá visela na vešiaku pri vchodových dverách.

„Niečo teplejšie.“

„Veď zima sa ešte ani poriadne nezačala...“

„Nie tam, kam ideme. Pripravte sa na najhoršie.“

„Dajte mi minútku.“

Sarah odbehla do obývačky

„Čo sa deje?“ spýtal sa jej Christopher nástojčivo.

„Počuj, neviem presne, ale minister vnútra nariadil môj transport na nejaké miesto, kde potrebujú človeka s mojimi schopnosťami.“

Christopherovi sa nedarilo stráviť tieto informácie.

„Čože?“

„Musím okamžite odísť s FSK. Nič viac neviem.“

„Ale už si niečo takéto zažila? Je to normálne?“

„Nie. Vôbec nie. Muselo sa stať niečo veľmi vážne,“ stlmila čo najviac hlas, aby Simon nič nezačul. „Nič konkrétnejšie mi nepovedia, kým nebudeme na palube.“

Christopher si rukou prešiel po zblednutej tvári.

Zvonku sa ozývali turbíny helikoptéry, ktoré sa dávali do pohybu, a mlyn vrtule začal znova rozčesávať studený vzduch súmraku.

„Nemôžem odmietnuť,“ pokračovala Sarah.

„Hej, hej, chápem. Je len, že...“

Chcel jej povedať, ako veľmi ho to rozrušuje, no vedel, že Sarah to pochopila aj bez slov.

„Už sme zažili aj horšie veci, nie?“ upokojovala ho, premáhajúc vlastné pocity, len aby pôsobila vierohodne.

Christopher sa na znak súhlasu zhlboka nadýchol.

„Pani inšpektorka...“ zavolať na ňu plukovník tónom, ktorý prezrádzal netrpezlivosť. „Slúžili ste v našej divízii. Poznáte význam slova naliehavý.“

Sarah si kľakla a chytila Simona za ruky.

„Zlatko, mrzí ma celý tento humbug, ale neboj sa, to, že je tu hluk a vojaci, neznamená, že je to vážne. Je to však dôležité, preto musím ísť a pomôcť pri objasňovaní niečoho, čo sa stalo trochu ďalej odtiaľto. Veľmi rýchlo sa vrátim, dobre?“

S očami červenými od plaču sa Simon otočil, vytrhol sa zo Sarahiných rúk a odbehol do svojej izby.

Christopher sa ani nepokúšal zadržať ho. Videl len strhanú tvár svojej milovanej, vzal ju do náručia a silno objal.

„To preto, lebo tá má tak veľmi rád. Ani ty sa nestrachuj, deti vedia veľmi dobre rozoznať, čo robia rodičia preto, aby sa ich zbavili, a čo preto, lebo musia... ponáhľaj sa a zavolaj mi, hneď ako budeš môcť.“

Sarah sa zhlboka nadýchla Christopherovej vône pri krku a pobzkala ho. Potom vbehla do spálne a vyšla z nej už oblečená v zimnej bunde, s rukavicami a čižmami v ruke. Do batoha si ešte pribalila flísovu mikinu i čiapku a zamierila rovno k vchodovým dverám.

Pri vchode veliteľ poklopal jedného vojaka z hliadky po pleci a vyšli von z domu, kde ich už pohltil vzdušný vír z helikoptéry pripravenej na odlet.

Skôr ako Sarah naskočila do kabíny, naposledy sa otočila. V obývačke zazrela Christophera, ako jej máva na pozdrav. Pohľadom hľadala aj Simona, no neobjavil sa.

So zovretým srdcom vystúpila na schodík a sadla si na miesto, ktoré jej veliteľ ukázal. To už aj posledný vojak nastúpil na palubu a zatváral posuvné dvere kabíny.

Automaticky, spôsobom prezrádzajúcim jej vojenskú minulosť, si zapla bezpečnostný pás a pozdravila troch ďalších vojakov, ktorí sedeli vedľa nej. Odzdravili s patričným rešpektom. To už horizontálne vzlietali zo zeme a dostávali sa nad úroveň stromov. Pilot jedným manévrom stroj otočil a vrtuľník sa začal vzdalovať smerom na sever.

Sarah venovala ešte posledný pohľad ostrovu, svojmu ostrovu, zahнала pocity viny a nasadila si slúchadlá, ktoré viseli vedľa nej.

„Počúvam, o čo ide,“ povedala veliteľovi.

Nevyzeral nadšene, že ho predbehla a vzala si slovo, no nekomentoval to.

„Let bude trvať sedem hodín.“

Sarah rýchlo počítala. Žeby opúšťali nórske územie?

„Na polceste musíme na základni Drejva pristáť a doplniť palivo, ale nevystúpime. Na miesto určenia sa dostaneme medzi druhou a tretou hodinou ráno v závislosti od vetra.“

Tak ako pri výsluchoch, ani teraz Sarah svoju otázku nepoložila, len na veliteľa pozrela a hneď pochopil, čo chce vedieť.

„Mierime do prístavu Vardø v Barentsovom mori.“

Vardø... dumala Sarah. Len ťažko tomu mohla uveriť.

Najvýchodnejšie nórske mesto pri hranici s Ruskom a najsevernejšie pri Arktíde. Nikdy by si nebola pomyslela, že sa jedného dňa dostane do tohto prístavu, zamrznutého a strateného na území bez života.

Veliteľ správne predpokladal, že čakala aj ďalšie vysvetlenia, no zdalo sa, že váha a radšej si čistí imaginárny flak na pažbe svojej pušky.

Sarah bola zvyknutá pozorovať ľudí a rozoznávať aj tie najmenšie zmeny v ich správaní, a tak jej neušlo, že z troch zvyš-

ných členov komanda si jeden napravil kuklu a dvaja otočili hlavy k okienku.

Týchto mužov celý život cvičili zvládať stres v extrémnych situáciách. Napriek tomu ich to, čo veliteľ odmietal odhaliť, viditeľne znervózňovalo. Sarah stále trpezlivo čakala, keď vtom helikoptérou zatriasol silný nárazový vietor.

„Prečo ja?“ spýtala sa nakoniec Sarah, lebo dobre vedela, že od tohto muža nemôže žiadať, aby porušil príkazy.

Túto otázku veliteľ považoval za legitímnu, a preto zmierene odpovedal.

„Minister vnútra trval na tom, že tento prípad treba zveriť niekomu, kto je nielen zdatný, ale vie sa aj prispôbiť situáciám, ktoré nie sú... štandardné.“

„To znamená?“

„Lutujem, nemám prístup k detailom spisu. Zavolali nás z Osla, aby sme vás čo najrýchlejšie vyzdvihli. Musíte počkať, kým sa dostanete na miesto, tam vás s podrobnosťami oboznámi súdny lekár a dôstojníci poverení vyšetrovaním. Dovtedy vám odporúčam, aby ste si odpočinuli. Čaká vás dlhá noc.“

„Čo si mám predstaviť pod neštandardnou situáciou?“ zopakovala Sarah, ako keby tú otázku práve položila po prvýkrát.

Veliteľ na ňu zazrel. Bol ešte mrzutejší, lebo videl, že jeho muži čakajú, ako zareaguje na vzdor tejto ženy proti nemu ako autorite.

„Ako som vám povedal, nie som splnomocnený...“

„... poskytnúť mi všetky informácie, ktorými disponujete, vrátane oficiálnych správ, ktoré unikli, aby som bola čo najvýkonnejšia, keď sa dostanem na miesto? O tomto pseudooprávnení mi tu hovoríte? A budeme o ňom debatovať aj s ministrom vnútra?“

Paulen potriasol hlavou a podráždene si stiahol kuklu. Zdvihol sa a v celej svojej mohutnosti sa priblížil k Sarah. Inštinktívne sa vzpriamila.

No on odpojil komunikačný prístroj a zdvihol jedno zo slúchadiel, chystal sa jej hovoriť priamo do ucha. Zvýšil hlas, aby aj napriek rachotu vrtuľníka počula, no nie až tak silno, aby ostatní členovia komanda rozumeli, čo hovorí.

„Obet' je, povedzme, niekto, koho ani zďaleka nemožno označiť za bežnú osobu. Ale podľa toho, čo som pochopil, policajtov z forenzných oddielov ešte viac prekvapil spôsob... akým ju zabili. Viem, že to nebude najodbornejšie označenie, ale najvýstižnejšie by bolo povedať, že to bolo čudné.“

Paulen sa vrátil na miesto a nechal Sarah napospas otázkam. Čo sa dá rozumieť pod pracovným názvom čudné? A kto bola táto nezvyčajná obeť?

Sarah hľadela cez okienko.

Nekonečná nórska tma už zahalila oblohu svojím ľadovým tieňom a to, že sa nachádzali vo výške, prezrádzal len červenkastý odraz svetiel vrtuľníka na oblakoch.

Sarah si natiahla flísovu mikinu, ktorú si zobrala z domu, napravila puzdro na svojej služobnej HK P30, prezula sa z tenisiek do čižiem, zdvihla golier na bunde a oprela si hlavu o sedadlo. Až potom zavrela oči.

Dúfala, že rachot stroja ju uspí a pretne rad otázok, ktoré jej vírili hlavou, a to ešte pred príchodom do ľadovej púšte menom Vardø.

Christopher stál pred veľkým oknom na obývačke, ktorá bola ešte stále zavalená množstvom škatúl zo sťahovania, a čakal, kým aj posledné blikanie svetielok vrtuľníka pohltí horizont a on bude schopný vrátiť sa do reality. Kam Sarah odišla? Čo také vážne sa mohlo stať, že po ňu prišli za takých extrémnych okolností? Je v nebezpečenstve? Kedy sa mu ozve?

Vedel, že život so ženou inšpektorkou prinesie sústavné obavy. No v tejto chvíli prevládala hrdosť. Bol hrdý na to, že žije so ženou, ktorá je vo svojom odbore taká žiadaná a uznávaná. A hrdý najmä na to, ako pristupuje k práci. Spomínal si, s akou výrečnosťou kedysi reagovala na vyhlásenie jedného z jeho priateľov, že byť polišom je predsa len skôr zamestnanie pre chlapa ako pre ženu. Vedený istotou ľudí, ktorí hovoria nahlas to, čo si všetci len potichu myslia, sa dostal až k tvrdeniu, že baby na to jednoducho nie sú stvorené.

„Na čo presne nie sú stvorené?“ odvetila Sarah. „Aby ovládali zákony a úradné postupy? Boli čestné a spravodlivé? Schopné preukázať trpezlivosť, prísnosť, vytrvalosť a chladnú hlavu? Aby sa vedeli rýchlo adaptovať, dali nabok emócie, hnev, odpor? Mám pocit, že tieto vlastnosti sú ženám a mužom nadeľené rovnako, nie? A platí to aj o hlúposti, arogancii a opovr-

hovaní, ktoré, mimochodom, treba hľadať za zlými policajtmi. V každom prípade je fajn, že vy ste sa stali novinárom.“

Pri spomienke na svoj rozlúčkový večierok v Paríži a na túto výmenu názorov sa Christopher usmial.

Skontroloval si telefón, displej neukazoval novú správu. Odolal pokušeniu poslať Sarah esemesku. Nebolo to preto, že nechcel vyzeráť ako vystresovaný priateľ, skôr sa obával, že ju vyruší.

A to sa rozhodli žiť na ostrove Grimsøya, aby sa držali bokom od ruchu, ktorý ich sprevádzal odvtedy, čo sa Sarah stala známou vďaka prípadu nazývanému 488! Tak to sa fakt podarilo, ironicky si zašomral popod nos pri pohľade do záhrady na špirálovito uľahnutú trávu v mieste, kde pristála helikoptéra.

Práve odchádzal z obývačky, keď si všimol, že z jednej kopy zmizla škatuľa. Nevedel síce povedať ktorá, ale bol si istý, že na každej strane ich bolo šesť a teraz ich na jednej kope bolo len päť.

Vyšiel z obývačky a vybral sa dlhou, z jednej strany presklenou chodbou do krídla domu, kde sa nachádzali tri priestrané izby.

„Simon, kde si?“

Na hrubom béžovom koberci, ktorý v tejto časti domu pokrýval parkety, ostali stopy po Christopherových chodidlách. Zaklopal na dvere chlapcovej izby. Žiadna odpoveď.

Nakukol cez kľúčovú dierku a uvidel Simona ležať na zemi pod prikrývkou, ktorú strhol z postele. Spal alebo sa tak skôr tváril, priamo na zemi pravdepodobne preto, aby ukázal, že sám rozhoduje o svojom živote. Vedľa neho ležala otvorená škatuľa. V čom sa to Simon prehrabával? Všetky jeho veci mu naskladali do izby. Škatule v obývačke sa ho netýkali.

Z miesta, na ktorom stál, Christopher nedoviedel na obsah škatule. Mohol by vstúpiť a pozrieť sa, no za nič na svete nechcel Simona zobudiť. Vedel, že toto ústupčivé správanie po

návale hnevu v sebe skrývalo hlbšiu krízu, ktorá onedlho prepukne. A bude lepšie, keď vybuchne zajtra ráno. Christopher si vyčistí myseľ a pokojne sa postaví traumám, ktoré Simona prenasledovali od smrti jeho rodičov a ešte viac po tom, čo sa mu stalo počas smutne známeho prípadu 488.

Christopher si hrýzol pery, vošiel do spálne, kde si sadol na kraj veľkej postele. Viac ako inokedy chcel mať v tej chvíli Sarah pri sebe. Zsvietil drevenú lampičku, ktorá bola zatiaľ stále položená na kartónovej škatuli. Celá miestnosť sa odrazila v sklenej výplni veľkého okna s výhľadom do záhrady a na more v diaľke. Z každej strany postele boli nakopené jedna cez druhú škatule. Naplánovali si, že ich dnes večer spolu vybalia, ale Christopher sa rozhodol, že to urobí sám. Potreboval niečím zamestnať svoju utrápenú myseľ.

Pustil sa do svojho zámeru, najprv poukladal svoje oblečenie do vstavanej skrine, ktorá v izbe zaberala celú jednu stenu. Medzi vybaľovaním jednotlivých škatúl strichol na nejaký zvuk alebo signál, ktorý by prezradil Simona za dverami.

Keď si do knižnice v obývačke zatriedil množstvo svojich kníh o histórii, vede a náboženstvách, vrátil sa do spálne a chvíľu skúmal Sarahine veci. Na piatich škatuliach bolo napísané *oblečenie Sarah*. Na šiestej si prečítal *obrázky* a na siedmej a ôsmej *knihy*. Predstava, že by mal ešte upratovať kopy oblečenia, ho nelákala, preto nechal priechod svojej zvedavosti a začal vybaľovať knihy, ktoré prirástli Sarah k srdcu.

Vôbec ho neprekvapilo, že našiel mnoho esejí o ľudskej psychike, ale objavil aj, a to ho zarazilo, texty o správaní zvierat. Vedel o nej, že rešpektuje všetko živé, ale netušil, že je až taká ponorená do štúdia psychológie zvierat. Tešil sa, že ešte stále neobjavil všetky oblasti jej záujmov, a vyprázdnil druhú škatuľu s knihami, v ktorej boli turistickí sprievodcovia, ale aj odborné štúdie o primitívnych kmeňoch. Vo všetkých týchto

publikáciách našiel poznámky písané ceruzkou a bolo vidno, že ich čítali viackrát.

Keď Christopher knihy starostlivo poukladal do knižnice vedľa svojich, vrátil sa do spálne. Sarah mu hovorila, že rada kreslí, no ukázala mu len jeden či dva náčrty portrétov s tým, že mu predvedie viac, keď sa tomu raz bude naozaj venovať. Christophera okamžite ohromil neprehliadnuteľný výraz na tvárach. Na prvý pohľad mohli ťahy vyzerat' neisté, najmä čo sa týkalo kontúr a vlasov, ale čím bližšie k očiam, tým boli čiary presnejšie, ostrejšie a hlavne živé. Ako keby sa Sarah snažila zachytiť len vyžarovanie z duší svojich modelov. Viac ako ich fyzickú podobu.

Christopher bol zvedavý a chcel vidieť viac, preto ho lákalo otvoriť škatuľu s obrázkami. Hádám sa naňho nebude hnevať, že pod ťarchou samoty podľahol v tento večer pokušeniu. No v poslednej chvíli si to rozmyslel a položil orezávač na svoj provizórny nočný stolík.

Oprel sa o vankúš a rezignovane siahol po vreckovom francúzsko-nórskom slovníku. Rohy stránok boli pozohýbané, ošúchané a špinavé, čo svedčilo o tom, že najlepšie časy už má za sebou. Chystal sa vyhľadať slovo *radyr*, keď si spomenul na vetu, ktorú mu Sarah povedala po nórsky na vrchole ostrova a z ktorej nič nerozumel.

Odložil slovník, zapol na telefóne Google prekladač a usiloval sa spomenúť si, čo mu povedala. *Jag vil ha et barn med deg.*

Keďže ešte nebol zbehlý v prepise do nórčiny, musel na to istú metódou pokus-omyl, až kým sa mu na kryštalickej displeji objavila veta rovnako nečakaná ako ohromujúca: *Chcem mať s tebou dieťa.*

Zalialo ho opojné teplo. Bol to taký hlboký, príjemný a silný pocit, že zatvoril oči, aby si ho naplno užil všetkými atómami svojho bytia. Ešte pred dvomi rokmi sa rozhodol, že ukončí

život starého mládenca, dobrodružného cestovateľa bez zázemia. A teraz tá najúžasnejšia žena, akú by si mohol želať, s ním chce mať dieťa. Od návalu emócií išlo Christopherovi puknúť srdce a hrdlo mal celkom stiahnuté. Pocítil bláznivú túžbu zovrieť Sarah v náručí. Objasť ju, dotýkať sa jej. Musel ju pri sebe cítiť. Reflexívne sa jeho pozornosť upriamila na škatuľu s obrázkami. Túžba vyhrala nad rozumom. Rozbalil škatuľu a vybral prvé kresby, aby sa dotýkal Sarah.

Striedali sa portréty žien, starcov, detí a pubertiakov. Dalo sa vycítiť, že niektorých pozorovala bez toho, aby o tom vedeli. V parku, v rade, keď na niečo čakali, v kaviarni. Čiary prezrádzali náhlivosť. Christophera fascinovala táto schopnosť zachytiť detaily a výraz vytvárajúci osobnosť. Vedel, že je lovkyňa pocitov a zmien nálad, ale pred očami mal dôkaz, ako pozorne si všímala každú osobu, ktorá sa mihla v jej okolí. Empatia v protiklade s chladným a nezaujatým postojom, ktorý ukazovala pri svojej profesii a ktorý u jej kolegov vzbudzoval rešpekt.

Christopher sa dostal takmer na dno kartónu, keď prstami narazil na okraje škatuľky. Zdvihol ju do výšky očí. Bola hrnatá, z dreva zdobeného arabeskami, každá strana mohla mať približne dvadsať centimetrov a zatvorená bola visiacaou zámkou.

Prečo chrániť jej obsah? Čo také tajné v nej asi Sarah skrývala? Napadlo mu vypáčiť ju. No upokojil sa a rozhodol sa spýtať sa jej na to, keď sa vráti. Určite mu povie, čo skrýva táto malá pokladnička. Ibažeby nie.

Christopher sedel v župane na posteli, vzdychol si a na tvári sa mu zjavil ľahký úsmev. Ležal na perine, po svojej pravej ruke mal telefón, na ktorom sa ešte stále zobrazoval preklad toho najväčšieho príslubu, aký mu mohla Sarah dať, na druhej strane ležala pokladnička, ktorá ukrývala niečo, čo mu nechcela ukázať. Miešali sa v ňom pocity pobavenia aj frustrácie, keď si pomyslel, aká dvojznačnosť sa skrýva v žene, do ktorej sa zalúbil.

„Blížime sa k Vardø. Pristátie o päť minút.“

Po tom, čo zašušťal pilotov hlas v slúchadlách, Sarah pomaly otvorila oči.

V kabíne sa kúrilo, vzduch bol nasiaknutý teplom, kým na vonkajšej strane okien vrtuľníka sa vykryštalizovala námraza.

Oproti nej si veliteľ Paulen natáhoval rukavice a traja členovia komanda už boli nastúpení, pušky mali pripravené v rukách, spodnú časť tváre im zakrývali flísové kukly.

Sarah pozrela na hodinky – 2.46 ráno.

„Vonkajšia teplota mínus päť stupňov,“ oznámil kopilot. „Silný vietor, ale dobrá viditeľnosť.“

„Vám jedinej sa podarilo zaspáť,“ poznamenal veliteľ, zatiaľ čo si pripevňoval prilbu. „To je určite nejaká ženská danosť.“

Sarah sa zdržala a nekomentovala nič, čo považovala za nemiestnu poznámku. Naklonila sa a pozerala cez okienko.

Bola ešte noc, ale obloha sa už zbavila hustej čiernoty a prešla do trvalého súmraku, typického pre nekonečné polárne noci. Taká tá zradná polotma, ktorá dáva oku ilúziu, že môže ohraničiť tvary tesne pred tým, ako pohltí obrys. To, čo vyzeralo ako strom, sa premenilo na výsek skaly, aby sa napokon

ukázalo, že ide len o nerovný terén pokrytý divokým porastom. Mozog sa zmietal medzi istotou a pochybnosťami.

Z vrtuľníka sa napriek všetkému dalo rozoznať zopár spoľahlivých oporných bodov – nekonečný priestor bez civilizácie, kde sa nachádzali len neporastené vrchy pokryté snehovými jazykmi, ktoré navádzali ku skutočnému pánovi tohto miesta – Barentsovmu moru. Súvislá kruhová plocha, ktorej striebřisté vody tiahli na šíre more smerom k súostroviu Špicbergy a ďalej k hraniciam civilizovaného sveta – severnému polárnemu kruhu a severnému pólu.

Niekoľko kilometrov od pobrežia Sarah napokon zbadala medzi strašidelným vodstvom dva ostrovčeky, na ktorých sa rozkladalo mestečko Vardø. Koniec sveta, kde jediným dôkazom o prítomnosti života bolo zopár svetielok, ktoré sa z výšky javili ako špendlíkové hlavičky.

„Prečo ste opustili FSK?“ nadhodil podplukovník smerom k Sarah, keď vrtuľník robil posledný okruh. Vedela, čo očakáva. Mala potvrdiť, že pochopila, aké je toto povolanie ťažké, a to najmä pre ženu.

„Jednu moju kamarátku znásilnili traja kolegovia,“ vysvetlila Sarah, keď si zohrievala stuhnuté prsty. „Vyšetrovanie uzavreli s tým, že tých mužov vedome zvädzala. Pokúsila sa o samovraždu. Internovali ju a vyhlásili za neschopnú vojenskej služby v dôsledku psychickej lability. Tí traja kolegovia sú stále v službe. Povedala som si, že budem užitočnejšia mimo armády, aby som mohla takéto prípady sama vyšetrovať.“

Sarah neuhla pred veliteľovým pohľadom a popri tom, ako si odopínala bezpečnostný popruh, to uzavrela: „Rozprávka o tom, že Nórsko nikdy neporazí rekord americkej armády, kde majú jedno znásilnenie každé tri hodiny.“

Veliteľ potriasol hlavou s pochybovačným úškrnom na tvári a uhol pohľadom.

„Pristávame!“ upozornil pilot cez slúchadlá.

Sarah pocítila, ako jej niekto poklepal po pleci. Člen komanda, ktorý stál napravo, jej niečo podával.

Z toho mála, čo vytušila cez kuklu, mohol mať dvadsaťosem až tridsať rokov. V ruke držal flísovú šatku FSK. Podľa jeho výrazu pochopila, že nechce byť v rovnakom vreci ako jeho veliteľ a tí sviniari, o ktorých Sarah hovorila. Kývnutím hlavy mu poďakovala, odložila slúchadlá, nasadila si teplú ochranu a vytiahla si ju tak ako traja vojaci až po nos. Kým vrtuľník pristával, dala si kapucňu. Preleteli ponad neobývaný výbežok ostrova a Sarah zbadala pozdĺž mora po celom jeho obvode zvláštnu konštrukciu. Dokonca sa jej zdalo, že uprostred vidí blikajúcu žiaru. Niečo ako plameň. No vrtuľník jej nedal čas zaostriť. Rozčesol vzduch priamo smerom k prístavu a pripravoval sa na pristátie na betónovom pontóne.

Vojak, ktorý dal Sarah nákrčník, išiel napred a otvoril jej bočné dvere. Chladný nočný vzduch sa vkradol do vyhriatej kabíny ako tlupa zombíkov a vyhnal aj posledné zvyšky tepla.

Lomoz z rachotiacich lopát bol čoraz hlučnejší a na prílivových vlnách, ktoré sa nachádzali v blízkosti pristávacej plochy, sa tvoril kráter.

Prvý vojak z komanda vyskočil na zem, za ním aj zvyšní dvaja. Sarah nečakala na pristátie stroja a išla hneď po nich. O chvíľu ju nasledoval prekvapený veliteľ. Neveril, že to zvládne s rovnakou šikovnosťou ako jeho muži.

Sarah sa v predklone odobrala k hangáru s vrtuľníkmi, keď si všimla, že jej jeden z vojakov niečo ukazuje na okraji pontónu. Čo chcel povedať? Pre hlučný mechanizmus rotora a svišťanie lopát sa nepočuli.

Vybrala sa naznačeným smerom a zistila, že všetci muži naskočili do šesťmiestneho motorového člna, ktorý sa kolísal na mori s tmavými odleskami.

„Miesto činu je prístupné len po mori. Nastúpte!“

Sarah zliezla po zhrdzavenom rebríku. Podráždilo ju, že o tom nevedela vopred.

Sadla si do prednej časti lode pod rádiové antény hneď vedľa lodivoda.

„Go!“ zvolal veliteľ, keď nastúpil na palubu.

Jeden z vojakov odviazal kotevné lano a lodivod vyrazil na plný plyn. Vojenský hliadkový čln sa rozbíhal, až kým nepustil prístav, a potom sa stočil doprava. Dostal sa na rozbúrené more, kde trup lode s hrmotom rozbíjal mliečne hrebene vln. Plavidlo rozrážalo oceán v plnej rýchlosti, morská voda pritom fŕkala po oblečení a pichala pokožku. Sarah sa zdalo, že jej do tváre fučí vietor so zrnkami piesku. Otočila sa k veliteľovi, jej pohľad prezrádzal nedočkavosť niekoho, kto už príliš dlho čaká na vysvetlenie.

„Ideme tam,“ prehodil, ukazujúc na miesto v hmle pred nimi. „Na ostrov Hornøya.“

„Prečo sme nepristáli rovno tam?“

„Je to chránená vtáčia oblasť. Podľa sčítania tam na kameňoch hniezdi viac ako šesťstotisíc vtákov... S listami vrtule by to s nimi nedopadlo dobre. Budeme tam o šesť minút.“

Ešte skôr sa dovtípila, že tento malý ostrov, dlhý sotva deväťsto a široký šesťstopäťdesiat metrov, má špecifický tvar. Na východe sa z hmly vynoril v podstate mierny svah, ktorý viedol až na vrchol, odkiaľ do pološera prenikalo jediné svetlo – maják. Na západe, ako akýsi protiklad k opačnému svahu, sa do hmly ponárali strmé útesy s ostrými hranami. Sivasté úbočia ostrova, bridlicového alebo pieskového pôvodu, boli posiate len bielymi flakmi, zatiaľ čo plošinu lemovala hrubšia vrstva snehu. Divoký porast sa tu vo vetre ohýbal ako bábiky bez končatín. Na tejto vlhkosťou a vetrom erodovanej skale nevyrástol nijaký strom.

Keď boli ani nie na dvesto metrov od ostrova, čoraz viac ju zarážal pohľad na sneh zachytený po stenách skál, ktoré sa strmo nakláňali priamo do mora. Mali ho predsa rozpustiť kvapôčky vody, ktoré vystrekovali z vlń.

Napokon si uvedomila, že tie biele miesta vyzerajú v pohybe. Hýbu sa ako tisícky operencov vrtiacich sa v hniezdach postavených aj na zvislej skale. A vtedy ich aj začula, ich krik premiešaný s vetrom, so zvukom motora a vzdialenejším hukotom vlń, ktoré sa rozbiľali o úpätie pobrežných útesov.

Kto tu mohol zomrieť? Správca majáka? Ale povolali by ju sem z jej ostrova a tak narýchlo, keby šlo o správcu majáka? Nedávalo to zmysel.

Hliadkový čln spomaľoval a postupne sa blížil k brehu, ktorý zahalovala hmla. Z oparu sa vynorila strážna búdka špinavo krvavej farby a trup lode narazil o pontón, kde kotvili ďalšie dve plavidlá. Rýchli a dobre zohratí vojaci komanda ukotvili loď v priebehu niekoľkých sekúnd a Sarah vystúpila po starom rebríku, pričom jej vlny obmývali čižmy.

„Zavediem vás k náčelníkovi polície tohto dištriktu, ktorého momentálne poverili vyšetrovaním,“ spresnil podplukovník, keď sa dostal na ostrov.

Od drevenej strážnice viedla pozdĺž ostrova polozasnežená nevydláždená cestička priamo na vrchol. Na miesto, kde sa týčil maják. Sarah akurát identifikovala bielu stavbu a červený zvon, nad ktorým stála blikajúca vežička.

Harald Paulen bol otočený chrbtom k úbočiu ostrova, keď si z opaska odopol baterku a hodil ju Sarah, ktorá sa nachádzala na okraji cestičky chrbtom k moru.

„Chytajte!“ vyzval ju podplukovník.

No nerátal so silou vetra, ktorý baterku odniesol ďaleko. Sarah však preukázala výnimočnú rýchlosť aj šikovnosť a zachytila ju skôr, než spadla do mora.

Vyčítať niečo veliteľovi by bolo stratou času, zapla baterku a vykročila do kopca, no ešte predtým sa rozlúčila s tromi členmi komanda, ktorí ostali v člne.

„Podplukovník Paulen, práve sa blížim s inšpektorkou Geringënovou. Čakám na potvrdenie.“

Hulákal do vysielacky, aby prehlušil hučanie vetra.

„Rozumiem, povolenie potvrdené,“ odpovedal mužský hlas.

Okraje na kapucni pripomínali trepotanie listov vo víchrici a ako sa menil smer vetra, Sarah počula plieskanie látky na bunde. Vzdušný prúd od mora zametal zem, motal sa okolo veľkých skál a strhával do víru snehové vločky, ktoré šlahali pokožku aj cez tie najmenšie škáry. Na polceste Sarah rozoznávala obrysy dvoch postáv, ktoré kontrolovali prístupovú cestičku na plošinu. Namierili ich smerom lampy so silným svetlom.

Keď sa dostali na ich úroveň, Sarah uvidela dvoch mužov zababušených v policajných uniformách. Jeden bol v úzadí a obaja mali prst na spúšti pušky. Sarah nečakala, kým ju Paulen predstaví, sama najbližšiemu dôstojníkovi ukázala svoj odznak. Bol to korpulentný, asi štyridsaťročný muž. Na tvári mal červené flaky, ktoré určite neboli len dôsledkom chladu. Kožuštinová čiapka zarazená do čela prezrádzala, že to nie je typ zvyknutý na polárne teploty, preto mu aj dlhšie trvalo, kým odznak preskúmal.

„Dôstojník Mark Grenssen,“ vyhlásil nakoniec nórskym prízvukom podfarbeným ruskou zvučnosťou. Taký Sarah ešte nikdy nepočula. „Je mi veľkou ctou zoznámiť sa s vami, inšpektorka Geringënová.“

Sklonil hlavu a do vysielacky na bunde oznámil: „Inšpektorka Geringënová je na mieste.“

„Kde je miesto činu?“ spýtala sa Sarah.

„Tamto, na okraji útesu. Ale zavedie vás tam policajný veliteľ,“ odpovedal dôstojník. „Hneď príde.“

Sarah podišla bližšie a zachytila za dvomi mužmi nejaký ruch. Podľa všetkého sa na plošine ostrova nachádzalo mnoho osôb.

Pozrela na hodinky – 2.47 ráno. Nemala v úmysle čakať, nech by mal prísť ktokoľvek. Obišla dvoch hliadkujúcich dôstojníkov. Obaja muži váhali, či zakročiť, no šéf špeciálnych síl im rázne naznačil, že horlivosť nie je namieste.

Pred Sarah sa ukázal maják, ktorý sa týčil do večného súmraku tunajšej oblohy, a o sto metrov ďalej, ešte bližšie k útesu, sa črtala stavba, ktorú z pobrežia nevidela. Dom s bielymi múrmi, ktorý od skalnatej strminy, zvažujúcej sa do mora, oddeľovalo maximálne dvadsať metrov. Dve opustené obydlia uprostred územia, ktoré zabrala príroda a vtáky.

Všade okolo boli len chumáče zimou spálenej trávy, ktoré pokrývali vrch ostrova a chveli sa v nárazoch vetra. Miestami vystupovala z hrdzavého podložja čierna skala a miestami snehové mapy kreslili imaginárne kontúry krajín. V diaľke sa dala aj napriek šeru tušiť sila mora, ktoré hádzalo vlny do pazúrov skál na pobreží.

No Sarahin zrak v tú noc upútalo niečo, čo sa nachádzalo vedľa bieleho domu na okraji útesu. Rozpoznala silnú žiaru reflektorov, ktoré na mieste činu zvyčajne inštalovala forenzná policajná jednotka. Vrhali oslepujúce a prenikavé svetlo na priestor, kde usilovne pracovalo šesť postáv v sterilne čistých kombinézach. Počet technikov sa jej zdal prehnáný na to, že išlo len o jednu obeť. Rovnako ako ozbrojenci, ktorí hliadkovali v okolí.

Cez trávnatý porast si prerazila cestičku a zbadala veľký štvorcový stan z bieleho pogumovaného plátna, ktoré sa trepotalo v nárazoch vetra. Vchádzali a vychádzali z neho fantómové postavy. Jednotka forenznej polície bola teda ešte početnejšia, ako predpokladala.

Zamávala odznakom pred jedným z ozbrojencov a zohla sa, aby prešla popod žltó-čiernu bezpečnostnú pásku, ktorá ohraňovala miesto činu.

Okolo obete boli rozostúpení traja forenzní technici, cez ktorých nevidela na telo. Jeden z nich kľačal a mal v ruke fotoaparát, čo znamenalo, že robí detailné fotografie, kým ďalší dvaja pravdepodobne zaistovali vzorky na tele a v okolí.

Sarah podišla k antikorovému vozíku, v ktorom forenzní technici prenášali vybavenie do terénu. Našla v ňom rukavice z modrého latexu. Natiahla si ich namiesto svojich, ktoré si odložila do bundy. Do nosa jej udrel kyslý zápach kaučuku a nadvihol sa jej žalúdok. Bolo to určite aj nedostatkom spánku, ale príčinou tejto nevoľnosti bola hlavne náhla spomienka na všetky tie mŕtvolky, ktoré obhliadala s takýmito zdravotníckymi rukavicami na rukách. Zhlboka sa nadýchla čerstvého vzduchu a potom rázne pristúpila, čím upozornila na svoju prítomnosť troch policajtov, ktorí ju pozdravili a uhli sa.

Ani nie meter od okraja útesu uvidela rozvalené telo. Nahé, obrátené tvárou k zemi. Bolo to ženské telo. Bledá pokožka mala na niektorých miestach modrastý nádych.

Okrem pravého ramena, kde sa v okrajoch hlbokých rezných rán nahromadila krv. Vyzeralo ako čerstvo rozdriapané pazúrmí.

Na zadnej časti hlavy lepkavá masa krátkych čiernych vlasov prekrývala otvorenú ranu, z ktorej vyčnievali výbežky polámaných kostí.

Lavá noha bola vystretá, pravá jemne pokrčená. Právě ramedo bolo natiahnuté smerom dopredu. Lavé rameno mala pod hlavou, päť bola zatvorená a natočená smerom k zemi.

Sarah si všimla, že v dlani niečo zvierá. Biely predmet, možno kameň. Jej pozornosť zaujalo aj to, čo zaznamenala v oblasti obličiek. Na prvý pohľad šlo o jednoduchý geometrický útvar, ktorý bol podľa vyblednutej farby pigmentu vytetovaný dávno. Vertikálne postavený obdĺžnik, ktorého dlhšia strana mohla mať dvadsať centimetrov, kratšia asi dvanásť. Vnútri bol nakreslený dvakrát menší obdĺžnik. Chýbala mu horná strana

a v jeho vnútri vytvárali viaceré kolmice zvláštnu spleť. Pripomínalo to pôdorys miestností vo veľkej budove. Sarah tomu nemohla len tak uveriť, no podľa všetkého išlo o nejaký plánik.

Chcela si ho pozrieť zblížša, aby si bola istá, no do hrdla jej udrel mŕtvoly zápch a zastavil ju. Ako mohla taká čerstvá mŕtvola pri teplote mínus desať stupňov takto zapáchať?

Obišla mŕtvolu, aby sa dostala k tvári. Bola pravým lícom pritlačená o zmrznutú zem, celú ju pokrývala hustá krv, ktorá sa už začala zrúžať a vytvárala posmrtnú masku. No črty boli ešte zreteľné. Len sklon hlavy bránil v odhalení fyziognómie obete. Končekmi prstov v rukaviciach Sarah opatrne otočila tvár smerom k oblohe a pocítila, ako jej vynechalo srdce. Všetko sa objasnilo – špeciálne jednotky, neodkladnosť aj tajný znak. Napriek šoku zostala chladná. Nie preto, že by bola necitlivá. Zvažovala mieru celkovej krízy, ktorá o niekoľko hodín položí celú krajinu. Ale vedela aj to, že kritické situácie sa dajú zvládnuť jedine s chladnou hlavou.

Všimla si, že policajti z forenznej jednotky znehybneli, aby mohli pozorovať jej reakciu, striehli na moment, v ktorom by prejavila rozpaky.

No keď videli, že položila hlavu obete späť, vstala a pokojne sa spýtala, kde je súdny lekár, pochopili, prečo zavolali práve ju.

Pri Sarahiných nohách ležala mŕtva Katrina Hagebaková, nórška predsedníčka vlády.

„A to sme len na začiatku toho, aké je to celé absurdné...“ vyhlásil chrapľavý hlas spoza Sarah.

Sarah sa pomaly narovnala.

„Nikolaï Haug,“ vyhlásil vysoký, asi šesťdesiatročný muž vo vyfutrovanej uniforme nórskej polície. „Policajný náčelník dištriktu Vardø. Vy musíte byť Sarah Geringénová,“ pokračoval s prižmúrenými očami bez obočia, ktoré vyzerali ako modré štrbiny.

Chystal sa ju privítať podaním ruky v rukavici, no ona len zdvorilo pokývala hlavou. Nechcela byť nepríjemná, no na mieste činu musela vylúčiť riziko subjektívnej interpretácie, akýkoľvek odklon, ktorý by mohol vyplynúť z názoru kolegu alebo svedka. Vedela lepšie ako ktokoľvek iný, že fyzický kontakt, čo len letmý, vytvára medzi ľuďmi vzťah, ktorý ich vzájomne ovplyvňuje bez toho, aby si to uvedomovali. Jej strohé vystupovanie bolo v zásade považované za opovrhovanie, ale Sarah tomu nevenovala pozornosť. V rámci svojej práce, ako pripomínala Christopherovi ešte deň predtým, pre ňu neexistoval nikto okrem jedinej osoby – obete.

Policajný šéf zovrel úzke, takmer neviditeľné pery do urazeného úšklabku, nadvihol bradu a zvrchu si Sarah premeral pohľadavým pohľadom, ktorý ešte umocňovala jeho dominantná postava.

Nárazový vietor znova lepil kabáty o telá a Nikolai Haug si stiahol ušianku až na líca pokryté bielou bradou. Sarah naňho mlčky hľadela a čakala, akou informáciou začne. V tejto póze vyzerala ako Amazonka, ktorá v tichosti vyzýva na súboj ľadového obra, lebo vstúpil na jej územie.

„Keď sem chodila, do svojho prechodného, tajného domu,“ začal policajný náčelník trhanou intonáciou, ukazujúc na jedinou stavbu, ktorá robila spoločnosť majáku, „v zmysle protokolu jej ochranka udržiavala s našim *malým* komisariátom vo Vardø kontakt v pravidelných polhodinových intervaloch.“

Tým uzavrel svoje vysvetľovanie a vrhol na Sarah pohľad, ktorý šľahal rovnako ako neutíchajúci vietor na ostrove.

Nevenovala pozornosť komplexu menejcennosti, ktorý z nej robil namyslenú policajtku z hlavného mesta, a čakala na pokračovanie príbehu.

„No a včera večer o piatej hodine sa nám s nimi nedarilo spojiť. Ani s jedným z troch členov premiérkinej osobnej ochranky. Myslel som si, že ide len o problém so sieťou, ale pre istotu som to prišiel preveriť na miesto. Kým som nasadol do člna, vystúpil na breh... Sem som prišiel okolo sedemnásť dvadsať. Našiel som ju tam, kde je, presne v tejto polohe.“

Ako dokončil vetu, dal si dole jednu rukavicu, aby si mohol z konca jazyka odstrániť prilepený kúsok suchého tabaku. Sarah si vtedy všimla, že sa trasie a krváca z palca, na ktorom mu chýbala polovica nechta. Ako všetci tunajší, aj Nikolai za maskou ostrieľaného starého policajta skrýval stres nepredstaviteľného rozsahu.

„Všetci traja ochrankári sú v dome,“ pokračoval. „Jedného podrezali. Druhého prebodli a tretí utrpel mnohopočetné smrteľné zranenia. Prakticky nijaké stopy po boji, urobil to jeden alebo viacerí páchatelia, ktorí sa evidentne vyznajú. Čo sa týka premiérky, zastaví sa za vami súdny lekár, ktorý tvrdí, že ju za-

vražďili pri vchode. Uvidíte, je tam poriadna kaluž krvi. A potom ju vrah alebo vrahovia ťahali až sem.“ Sarah sa zahľadela na dlhú stopu, ktorá viedla od nôh obete až k vchodovým dverám približne na dvadsiatich metroch. Tráva bola v tých miestach pováľaná a kde-tu zakrvavená, čo bolo vo svetle lúčov jasne vidno.

„Nepýtajte sa ma, prečo ju ťahali až sem, nemám ani poňatia, dočerta,“ vyhrklo z Nikolaia, ako niečo hľadal po vreckách. „Možno ju chceli zhodiť do vody, ale nestihli to.“

Presne týmto úvahám sa chcela Sarah venovať, hneď ako spracuje ostatné informácie – ako mnohí ďalší, ani ona nevedela, že predsedníčka vlády chodí oddychovať do domčeka na tomto ostrove. A už vôbec jej nešlo do hlavy, s akou ľahkosťou sa útočník alebo útočníci zbavili ochranky. Ako to, že sa títo muži, patriaci k elite telesnej stráže, nechali tak jednoducho zabiť? Poznala ich, svojho času sa dokonca podieľala na ich výcviku, toto neboli vojaci, ktorí by sa dali len tak zaskočiť. Malo to len jedno vysvetlenie – moment prekvapenia.

„Kadiaľ vošli útočníci?“ prehodila nakoniec.

Nikolai potriasol hlavou so súhlasným výrazom na tvári. Nebola veru milá, ale aspoň kládla správne otázky.

„A to je ten problém, nemáme o tom ani páru. Nikde nie sú nijaké známky po vlámaní,“ zahundral. „Ani náznak po páčení dverí alebo okna. Nič.“

Čiže obeť útočníkom dobrovoľne otvorili dvere, usúdila Sarah. Buď pod hrozbou, alebo preto, lebo ich jednoducho poznali.

„Nejaké stopy po krádeži?“

„To áno! Dom bol prevrátený hore nohami. Dokonca aj múry sú poškodené! Tí, čo to urobili, niečo hľadali, to je jasné.“

„Bezpečnostné kamery?“

„Viete, aká bola premiérka... ,Proti nadmerným bezpečnostným opatreniam na úkor súkromia.‘ Práve preto sem chodila. Aby bola ako *normálny* človek vo svojom vidieckom dome. Tak-